

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.82/2014/15.

Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. május 15. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2013. november 29. napján kihirdetett **3.B.158/2013/20.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a hivatali vesztegetés büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 293. § (1) bekezdés 2. **fordulat**, (2) bekezdés.

A vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti**, melynek végrehajtási fokozata **börtön**.

A vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés **kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélet alapját képező tárgyalási napok közül 2013. október 21. napjának feltüntetését **mellőzi**.

A vádlott által a 2014. február 14. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja**.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét 2 rendbeli hivatali vesztegetés büntetében [Btk. 293. § (1) és (2) bekezdés], valamint járművezetés ittas állapotban vétségében [Btk. 236. § (1) bekezdés] mondta ki. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül két év hat hónap börtönre és három év közügyektől eltiltásra, valamint egy év hat hónap közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a büntetés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte korábbi két, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is, és kötelezte a vádlottat a

bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, elsődlegesen a bűnösség megállapítása miatt felmentés érdekében, másodlagosan a büntetés súlyossága miatt, enyhítés végett.

A védő a fellebbezésüket írásban indokolta és bizonyítási indítványt is előterjesztett (**1. sz. névnek**, a vádlott vőlegényének a kihallgatását kérte az eljegyzés tényére nézve), továbbá a fellebbezési nyilvános ülésen az enyhítésre irányuló fellebbezést közelebbről megjelölve, annak a kétévi alsó határ alá mérséklését, és végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, és az ügyész a nyilvános ülésen a tényállás kiegészítésére és arra tett indítványt, hogy a közlekedés rendje elleni bűncselekmény megnevezésében az „1 rendbeli” megjelölést tüntesse fel a másodfokú bíróság, egyebekben a 2012. évi C. törvény szerinti szóhasználatot tekintse kiszabottnak a büntetést, ideértve a végrehajtási fokozatot is, és az elsőfokú bíróság ítéletét ekként hagyja helyben.

A fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség indítványát zömmel osztotta az ítélőtábla az alábbiak szerint.

* * *

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le a tárgyalást.

A bizonyítást a szükséges és lehetséges mértékben lefolytatta. A beszerzett bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, kellő indokolással adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, és melyeket miért nem. Indokai iratszerűek, logikusak, meggyőzőek, így a bizonyítékok mérlegelését támadó és azon keresztül felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek sikerre.

A másodfokú bíróság az iratok tartalmára figyelemmel a tényállást a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata és a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján mindössze a következők szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

A vádlottat 1. sz. név időközben eljegyezte, házasságkötésre még nem került sor.

A vádlott előéleti adatai között negyedikként megjelölt elsőfokú bírósági ítélet kelte helyesen 2010. szeptember 7. napja, az elsőként megjelölt szabadságvesztés próbaideje 2011. szeptember 29. napján eredményesen letelt, a másodikként megjelölt 2014. szeptember 6. napján, a harmadikként megjelölt 2013. október 20. napján járt volna le.

A tényállás I. pontját azzal egészítette ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott 2. sz. névnek is azért ajánlotta fel az 50.000 Ft-ot, hogy tekintsen el az intézkedéstől.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdésében foglaltakat a jogi indokolásba utalta a másodfokú bíróság.

A tényállás II. pontját a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetésekor vezetői engedéllyel nem rendelkezett.

Az ittasságra vonatkozó adatot pedig akként helyesbítette, hogy a vádlott *vérében* a vezetéskor 1,68-1,85 *gramm/liter* (ezrelék) volt az alkohol-koncentráció, s ez alapozta meg a közepes fokú alkoholos befolyásoltságát.

Egyebekben az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel mindenben irányadó volt a felülbírálat során a másodfokú bíróság számára.

A megalapozott tényállás mellett alaptalannak ítélte a másodfokú bíróság a védelmi bizonyítási indítványt, mert egyrészt annak az ügy mikénti elbírálása szempontjából nincs jelentősége, hogy a vádlottat időközben eljegyezték, másrészt ezen körülmény 1. sz. név kihallgatása nélkül is megállapítható volt. Ezért a másodfokú bíróság az indítványt elutasította.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

A vádlottnak a vesztegetési cselekményben való bűnössége megállapítását támadó és felmentését célzó védelmi fellebbezések alaptalanok voltak. Ezek azt szorgalmazták, hogy a másodfokú bíróság bírálja felül abban az elsőfokú tényállásból levont jogi következtetést, miszerint a vádlott tisztában volt kijelentése komolyságával, azzal, hogy bűncselekményt valósít meg. A védő álláspontja szerint ugyanis a vádlott ittassága és az ún. borderline (határeseti) szindrómával jellemezhető elmeállapota, valamint az a tény, hogy egyáltalán nem volt nála semmi készpénz, nem alapozta meg a kijelentés komolyságát, illetve annak megállapítását, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy bűncselekményt követ el.

Ez a védelmi érvelés nem foghatott helyt; az eljárás során beszerzett igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény kétséget kizáróan megállapította, hogy a vádlott ugyan határeseti szindrómával jellemezhető elmeállapotú, de beszámítási képessége teljes, az ittassága pedig kizárólag önhibáján alapult. Ezen utóbbi körülményre tekintettel a bűncselekmény objektív oldalának adataiból kellett kiindulni a vádlott tudattartalmát illetően. Ebből arra lehetett aggálytalan következtetést levonni, hogy a vádlott tudatában volt kijelentése megtételekor annak, hogy a szabálytalansága miatt intézkedő rendőröknek tesz ajánlatot arra, hogy 50.000.-Ft nyújtása ellenében tekintsenek el az ilyenkor szükséges intézkedéstől. Ezen körülményekkel a vádlott tisztában volt, a bűncselekmény szubjektív oldala teljes, az ígéret megtételével pedig a bűncselekmény befejezetté vált, s ebből a szempontból annak nem volt jelentősége, hogy a vádlottnál a kijelentése megtételekor egyáltalán nem volt készpénz.

A tényállásból az elsőfokú bíróság tehát helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmények minősítésekor sem tévedett.

Figyelmen kívül hagyta azonban a Kúriának a bűncselekmények megnevezéséről szóló 61. számú BK. véleményének 3. a) pontjában megfogalmazottakat, amely szerint a több elkövetési magatartással megvalósítható bűncselekmény esetén a bűncselekménynek az ítélet rendelkező részi megnevezése körében, a törvényi tényállásban meghatározott elkövetési fordulatra is utalni kell. Ezért az ítélőtábla a hivatali vesztegetés büntettét illetően pótolta ezen mulasztást.

Nem osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek a járművezetés ittas állapotban elnevezésű bűncselekmény 1 rendbeliségének feltüntetésére történő indítványát, tekintettel arra, hogy a BK. 61. számú vélemény 4.a) pontja értelmében ha nincs bűnhalmazat, nem kell utalni arra, hogy a diszpozíció csak egyszer valósult meg, más szóval az „1 rendbeli” kifejezés használata fölösleges.

Pótolta ugyanakkor a másodfokú bíróság Btk.459. § (1) bekezdés 11. pontjának a felhívását, amely alapján tekintendők a rendőrök hivatalos személynek, valamint az ittas járművezetés tekintetében a Btk. 240. § (3) bekezdésének a felhívását, amely értelmező rendelkezés határozza meg, hogy ki minősül ittas állapotban lévő személynek.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket szinte maradéktalanul feltárta, s azokat csak annyiban egészítette ki, hogy további súlyosító körülményként értékelte a többszörös Kresz szabályszegést.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 80. § (2)

bekezdésében foglaltaknak a megsértésével szabta ki az egyébként törvényes nemű és mértékű büntetést, amikor nem volt figyelemmel arra, hogy a büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték jelen esetben 4 év 3 hónap, amelytől el lehet térni, azonban a jelentős mértékű eltérést a bíróságnak meg kell indokolnia, s ezzel az indokolással az elsőfokú bíróság adós maradt.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy figyelemmel a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre, arra, hogy korábbi súlyos beszámítású bűncselekménye miatt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztéssel sújtották, majd ezt követően újabb bűncselekmények elkövetése miatt sorozatosan közérdekű munka büntetéssel, mindez azt mutatja, hogy a vádlott nem váltotta be az e büntetésekhez fűződő azon reményt, hogy a jövőben felhagy bűncselekmények elkövetésével; sőt, újabb súlyos beszámítású, a közélet tisztasága elleni bűncselekményeket és közlekedési bűncselekményt valósított meg bűnhalmazatban.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta ezeket a körülményeket, amikor a halmazati büntetésül kiszabható szabadságvesztés középértékétől jelentősen eltért a vádlott javára. Ilyen körülmények között a büntetés enyhítése szóba sem kerülhetett, az ezt célzó fellebbezések alaptalanok voltak. A szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésének a lehetőségét pedig a törvény eleve kizárja [Btk. 86. § (1) bek. c) pontja].

A kifejtettekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy egyrészt a Btk. alkalmazott rendelkezései szövegezésének megfelelően pontosította az ítéleti rendelkezéseket, másrészt észlelve, hogy az érdemi tárgyalásként megjelölt első napot követően a tárgyalást meg kellett ismételnie az elsőfokú bíróságnak, ezért az ítélet alapját képező tárgyalási napok közül a korábbi tárgyalási napra utalást mellőzte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött további időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztésbe beszámította, valamint pontosította a közúti járművezetéstől eltiltás alapját képező törvényhelyet, amely helyesen a Btk. 55. § (2) bekezdése és az 56. § (1) és (3) bekezdése.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2014. május 15. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

Dr. Katona Tibor s.k.

Dr. Nagy Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.82/2014/15. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 3.B.158/2013/20. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. május 15. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke